

Ն Ա Ր Ե Կ Ա Ց Ի Ի Ն

Կը հսկեմ ես այս գիշեր, կանթեղիդ հետ լուսածին,
կանթեղ՝ զոր քու մեծ հոգիդ, ուսչքերդ բոց՝ վառեցին
Գիշերներու հսկումով, հոն ցողելով իւրի տեղ
Հարուստ ակէշ յոյս և լոյս, թշուառներու հոգեղեղ:

Պատրոյզն ո՛հ հայր, արծարծէ՛ եւ իմ հոգւոյս համար հէգ,
Ձի տիտանեան ըստուերներ, թեւերն իրենց փռած սէգ,
Վըրաս անեղ խուժումով ամենուստեք կը թափին,
Ու փոթորիկն ալ մեղքի կը տոշկէ զիս տապագին:

Նըման լուսնին մենակեաց, որ ժըպիտն է գիշերուան,
Դուն բարեկամ լացողին և լքուածին ապաստան,
Հոգւոյս ալքին մէջ ծորէ՛ երկնահամբոյր շիթ մը լոյս,
Ձի անցեալիս դամբանն եւս հրճուի, ծաղկի՛ մշտայոյս:

Գըլուխս հակած լանջքիդ դէմ՝ կ'ունկնդրեմ ես հլուաբար
Արձագանգին՝ որ շունչէդ կը փոխանցուի տենդավառ,
Այնքան կեանք կայ, և այնքան լոյս՝ զրքիդ ճոխ բովքին մէջ,
Որ դարերով ալ բաշխուի, միշտ լեցուն է և անշէջ:

Նարեկ, դու ցուրն հանճարին, խորախորհուրդ ովկէան,
Ուր ըղձակաթ կ'ընկղմիմ ջերմիկ սիրով մ'անվարան,
Սիրտըդ տաճար Բարձրեալին, միտքըդ անշեղ ճառագայթ,
Դէպի խորանն երկնաբերձ Աստուածութեան սիրակարթ:

Ոսկեմատեանդ ափիդ մէջ, դուն Յաւերթին կը նայիս
Մարգարէի պէս խաղաղ, երկնահանգէտ և ամբիժ.
Թող որ ճախրեմ արծուի պէս թեւերուն վրայ սըլացքիդ,
Թողած երկիրն ու նիւթին զորշ սահմաններ թանձրախիտ:

Նարեկն՝ հոգւոյդ հայելին, խրոփատանջ ու ծրփուն,
Վանայ ծովն է, որուն տակ կը մըրմըրկի ցաւն անհուն.
Բուրուառիդ վրայ կը վառի խունկովդ հուր տենչերուդ՝
Աշխարհասփիւռ մարդերու զանխուլ կըքերն հոսանուտ:

Հոգ կը հեւայ մարդկութիւն մ'անըսպառ իր կըքերով,
Նետուած անլաստ ու անգէն, գիրկը դեւին անգորով,
Ուր կաղկանձին և արցունք, երկաթապատ տառապանք,
Հաճոյք, զայրոյթ գիրկընդխառն՝ կը նիւթեն ցաւ ու կոտորանք:

Վա՛շ ողբալի մարդկութեան, զոր Տեսանողն ոսկեգիր
Արձանագրեց ջիղ առ ջիղ տըւայտանքով կենսալիր.
Սրտի պոթիկում, աղաղակ խելագարեալ ամբոխի՝
Որ հոն կ'ապրի ծըփալով իբրեւ խլեակ ովկեանի:

Ո՛վ քաղցրութիւնն անճառին, որ կը ցողուի երկնքէն՝
Ամէն անգամ որ հոգիս կ'ըմպէ Կուսին շրթներէն
Երանութեան մեղրն անփորձ, շաղուած սիրով կաթոգին,
Իբրեւ անխառն սրբութիւն Արուսեկին երկնածին:

Ըլլա՛ր վերջին պահըս՝ նման այս գիշերուան խաղաղիկ,
Գաղափարի և սիրոյ լայն յափրանքովն երջանիկ,
Որով երկինք մը պայծառ և հորիզոն մ'անմըռայլ՝
Հարթէին ինձ ճանապարհ դէպի ափերն հեշտընկալ:

Ու երբ քաղուի լարն յոյսին, զիս հանգոյցող այս կեանքին,
Ուղիս ծայրը տըխուր կ'ըղձամ գտնել քեզ կրկին,
Գլուխըս լանջքիդ և շրթներըս մայրենի քաղցրութեան,
Երբ մահուան զանգն հնչէ՝ գիրկն ինձ անձանօթ գիշերուան:

ԱՐՄԱՆԻՐԵԱՆ

